Катя Алвес

Клубът на мъфините

Най-сладката тайфа на света и музикалният конкурс

Лулу обича домашните (честна дума!) и всичко, което е логично. Освен това никога не би обърнала гръб на приятелка в беда. Дори това да ѝ навлече неприятности (както се случи наскоро).

Миранда си пада по шикозни дрешки и по Гюнтер, макар че никога не би си го признала. Наскоро ѝ хрумна, че иска да е вокалистка на училищната група, което създаде известни трудности за Клуба на мъфините.

Таматам е дръзка и има купища весели хрумки – точно като останалите от Клуба на мъфините. Обожава зайчето си Супер Алберт, а домът ѝ е мястото за тайни срещи на Клуба на мъфините (в празното жилище на тавана).

Лин е малко свенлива и определено е алергична към цигулки (поне доскоро беше така). Тя никак не обича да е в центъра на вниманието. Но това изведнъж се промени. Защо ли? Заради Мирко и една гениална идея...

Катя Алвес

Родена е през 1961 г. в град Коимбра, Португалия. Упражнявала е различни професии – работила е в книжарница, в библиотека, била е редактор в радиото. Днес тя живее със семейството си в Цюрих и пише детски романи, повести, радиопиеси. Много обича португалски оризови кексчета, за които твърди, че са преки роднини на мъфините.

Ели Брудер

Родена е през 1980 г. в областта Пфалц, Германия. От малка обича да рисува истории в картинки. След като завършва образованието си в Шотландия и Фрайбург, работи като илюстратор. Живее с мъжа си и цяла ферма с животни край езерото Ратцебург в Северна Германия. В Шотландия Ели Брудер за пръв път опитала мъфини, които и до днес обича много.

Der Muffin-Club
Weltbeste Freundinnen und ein starker Auftritt
Autor: Katja Alves
Illustrations: Elli Bruder
© 2016 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany
www.arena-verlag.de
Through Anthea Agency

Клубът на мъфините
Най-сладката тайфа на света и музикалният конкурс
© Издателство „Фют“, 2019
Текст Катя Алвес
Илюстрации Ели Брудер
Превод Мила Георгиева Петрова
Редактор Албена Раленкова
с/о Anthea Agency, София

ISBN 978-619-199-394-9

Катя Алвес

Клубът на мъфините

Най-сладката тайфа на света и музикалният конкурс

Издателство „Фют“

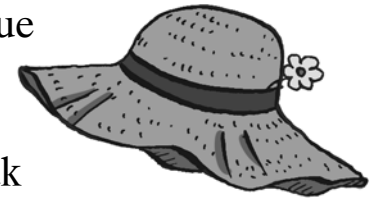

Топгениална (дали?) идея

Случвало ли ви се е някога – хоп! – и да промените мнението си? Ако да, значи в главата сте също толкова **еластични**, колкото и аз. (Лулу твърди, че се казвало „гъвкави“. Аз обаче мисля, че „еластичен“ е далеч по-добра дума за моя разтеглив ум.) А точно преди последната лятна ваканция ми се наложи да съм доста еластична.

Всъщност ни най-малко не исках да разсърдя приятелките си от Клуба на мъфините. Но пък в същото време ми се щеше да правя това, което ми харесва най-много. Оказа се толкова сложно, че чак ме стегна лятната шапка.

Приятелките ми Лулу, Таматам и Миранда изведнъж станаха така докачливи, че и с китайски пръчици за хранене да не смееш да ги докоснеш (както би казала леля ми Май). Миранда през пет минути получава пристъпи в стил „Крайно съм засегната“, а Лулу иска всичко да е поне двойно по-логично от друг път. Таматам пък даже ми забрани да говоря със **зайчето** ѝ Супер Алберт.

Каза ми, че Супер Алберт бил дълбоко наскърбен, задето съм била погалила плъха на Амели. А аз едва докоснах плъха с върхчетата на пръстите си, и то съвсем за малко! Таматам обаче твърди, че все пак се брояло, което според мен не е честно.

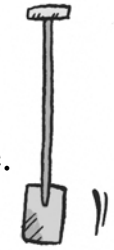
Трябва да знаете, че обикновено ние от Клуба на мъфините се спогаждаме страхотно. Помагаме си една на друга винаги, когато някоя от нас има проблеми. Както се казва – всички за една! А в **разрешаването на заплетени случаи** сме направо супергениални. Какви случаи вече сме разрешавали, може да прочетете в другите ни книги. Сега няма как да ви разкажа за всеки поотделно, защото е много „хард уърк“. Това е на английски и означава „тежка работа“. (Знам го от Мирко, а него си го бива по английски.)

Сигурно се чудите кой е Мирко. Той е приятел на Амели (онази с плъха), Юстин и Пате. Четиримата свирят в една група и са по-големи от мен. Въпреки това ги познавам много добре. След малко ще ви кажа откъде. Хм, защо пък не още сега?

Лемур

Всичко започна един понеделник сутринта преди няколко седмици.

Госпожа Шнайдевинд, нашата класна, тъкмо вадеше учебника по математика, а аз се стараех да се прозина така, че тя да не ме види. (Таттам ми показа как се прави. Вдишваш дълбоко през носа и ококорваш очи, докато заприличаш горе-долу на лемур.) Неочаквано вратата се отвори и господин Троваторе, учителят ни по музика, влетя в класната стая с гръм и трясък. Така се **стреснах**, че едва не паднах от стола. Гюнтер пък изпусна флумастера, който гризеше още от началото на часовете.

– Добро утро. Идвам по един изключително важен въпрос! – извика той задъхано.

После тикна някакъв лист хартия под носа на госпожа Шнайдевинд.

– Сега работим, господин Троваторе – рече госпожа Шнайдевинд с търпеливия си, свръхлюбезен глас и дори не удостои листа с поглед. – Сигурна съм, че вашият въпрос може да почака до междучасието.

Господин Троваторе се смая.

– **Категорично не!** – отсече той. – Срокът за записване за... – господин Троваторе направи превзета пауза – конкурса за супергрупа, на която моята скромна личност даде живот, изтече вчера. А от вашия клас няма нито един участник! – господин Троваторе изгледа госпожа Шнайдевинд с упрек.

– Какво е конкурс за супергрупа? – попита Гюнтер.

Госпожа Шнайдевинд въздъхна дълбоко.

– Скъпи колега, класът ми няма време за такива неща! Освен това конкурсът е за по-големи ученици.

– Това има ли нещо общо с музика? – попита Бастиан. – Ако има, наистина не искам да участвам. Предпочитам да ритам футбол!

– Аз също! – викна Гюнтер, а Инес каза, че отскоро е в един клуб по тенис.

– Виждате ли? – победоносно рече госпожа Шнайдевинд. – Децата вече са достатъчно заети.

Но господин Трояторе не се предаваше. Вместо това ни огледа изпитателно:

– Значи никой от вас не иска да излезе на голяма сцена пред възторжена публика? И да спечели награда за нашето училище? А след това като **сияещ от щастие** победител да замине на Турнето на трите физкултурни салона? Защото тъкмо това е приказната първа награда тази година!

Ръката на Миранда се изстреля във въздуха.

– Напротив! – провикна се тя. – Клубът на мъфините непременно би искал да спечели! Ние... ъъъ... имаме... така де, ние също така сме и група.

– **Ъ?** – зяпнах аз.

– Глупости на търкалета! – изсъска Тамтам.

– В това няма никаква логика! – прошепна Лулу.

Гюнтер ококори очи:

– Наистина ли имате група?

– Да, естествено – възторжено възкликна Миранда. – А аз пея.

При това дори не се изчерви!

– Знаех си! – господин Трояторе доволно си записа имената ни. – Ще обсъдим всичко останало в часа по музика.

– Не знам какво ви става – убеждаваше ни Миранда в голямото

междучасие. – Ако не бях аз, никога нямаше да ви хрумне да участваме!

– Именно! – натърти Таттам. – Та ние дори не можем да свирим на никакви инструменти. С изключение на Лин, де.

– То и аз не мога кой знае колко да свиря на цигулка – побързах да кажа.

В никакъв случай не исках да съм единствената, която може да свири на някакъв инструмент.

– Но поне всяка седмица ходиш на уроци – отвърна Миранда. – Освен това знам, че ти, Таттам, вкъщи си имаш пиано, а пък Лулу...

– Да, вярно е, че свиря на блокфлейта – рече Лулу с гробовен глас. – Но също така много добре знаеш, че намирам флейтата за **ССИ** – свръхскучна, смотана и излагаща.

– Все едно – сви рамене Миранда, – кой пък се интересува от това? Публиката гледа само вокалистката. Даже вече знам какво ще си облека. Наскоро мама си купи един **БЛЯСКАВ ПУЛОВЕР**. С него ще изглеждам точно като поп звезда.

Тя зае манекенска поза:

– Как мислите, дали да съм с него и на трите концерта?

Лулу и Таттам я изгледаха свъсено.

– Винаги само за себе си мислиш – изсумтя Таттам.

Миранда помръкна. Май всеки момент щеше да пусне кранчето.

– Изобщо даже не е така – подсмръкна тя. – Толкова сте **ЛОШИ**! А пък аз си мислех, че и вие ще искате да натрупате малко сценичен опит!

Таттам зяпаше нещо встрани от Миранда. Лулу пък подритваше една червена капачка от шише ту с единия,

му с другия си крак, сякаш случващото се ни най-малко не я засягаше.

– Ъъъ... аз май имам една идея – рекох бързо.

Миранда ме погледна с надежда.

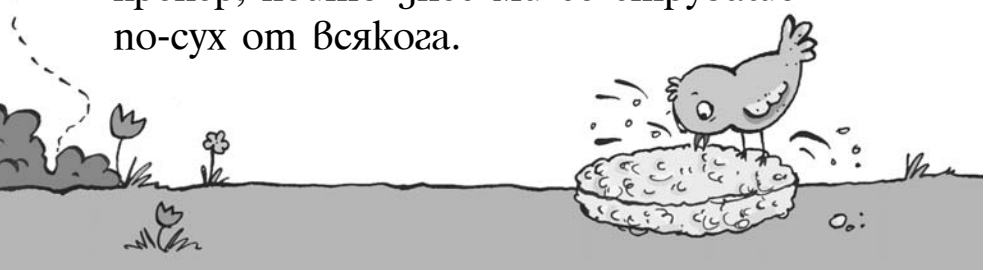
– Наскоро научих един кавказки танц за цигулка. Така че... бих могла... тоест... бихме могли...

– **Супер!** – възкликна Миранда с възторг. – Сега вече не само сме група, ами дори вече имаме хит! – тя развълнувано ме прегърна. – Благодаря ти, Лин! Наистина си страхотна приятелка. За разлика от други хора, които и двете познаваме, ти не би обърнала гръб на приятел в беда!

После тя се врътна и хукна обратно към училище.

– Е, добре, тогава може и аз да участвам – каза Лулу с въздишка.

Таматам все така и дума не обелваше. А аз гризях оризовия си крекер, който днес ми се струваше по-сух от всякога.

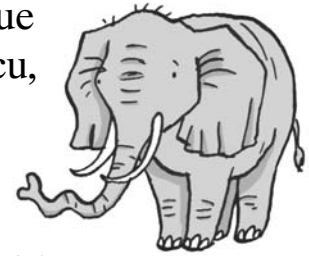
Една група без и една – със име

Два дни по-късно имахме среща в актовата зала.

– От самото начало ни трябва истинска сцена – обясни ни важно Миранда.

Тя се щураше насам-натам като оса над филия с мармалад. Носеше бляскавия пуловер на майка си, който ѝ беше възголемичък.

През това време Лулу стоеше нерешително до някакъв безформен черен куфар.

– Какво има вътре? – полюбопитства Таматам. – Прилича ми на слухова фуния за слонове.

– **Ловджийски рог** – отвърна Лулу сериозно. – На баща ми е – тя изблъска

Слухова фуния за слонове?